

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 393/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojмира Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Dočár, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 54/2019 z 23. mája 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

[REDACTED]

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Dočár, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 54/2019 z 23. mája 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 C 20/2005 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa proti žalovanej (Poštová banka, a. s.) domáhal zaplata sumy 497 908,78 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody vyplývajúcej z obchodnoprávneho vzťahu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 26 C 20/2005 z 15. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok z 15. novembra 2011“) žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal povinnosťou zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 10 247,40 €.

3. O odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 15. novembra 2011 rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Co 111/2012 z 26. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok z 26. novembra 2015“) tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v sume 1 716,19 €.

4. Dňa 4. apríla 2017 podal sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015 dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením v súlade s § 447 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) odmietol ako oneskorene podané.

5. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd pri posúdení včasnosti ním podaného dovolania vychádzal z podstatných okolností čisto formálne a matematicky. Aj napriek konštatovaniu, že rozsudok krajského súdu z 26. novembra 2015 bol sťažovateľovi doručený 20. februára 2017, najvyšší súd túto skutočnosť nezohľadnil a nezaoberal sa

dôvodmi, pre ktoré bolo citované rozhodnutie odvolacieho súdu doručované sťažovateľovi až v uvedený deň, a to do vlastných rúk a s doručenkou.

6. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že k doručeniu rozhodnutia odvolacieho súdu došlo až 20. februára 2017, a to na podklade žiadosti sťažovateľa, aby krajský súd odstránil svoje procesné pochybenie.

7. K uvedeným skutočnostiam sťažovateľ ďalej zdôrazňuje, že *„Krajský súd v Bratislave podľa doručky založenej na č. l. 363 spisu doručil rozsudok odvolacieho súdu do vlastných rúk žalobcu dňa 20.2.2017. Sťažovateľ podal dovolanie dňa 4.4.2019 (v zákonnej lehote). Napriek tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie Sťažovateľa ako oneskorene podané. Sťažovateľ však Krajskému súdu v Bratislave vyčítal nedoručenie konečného rozhodnutia súdu vo veci samej. Následné doručenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave dňa 20.2.2017 s doručenkou a do vlastných rúk Sťažovateľa ako žalobcu Sťažovateľ vnímal ako nápravu Sťažovateľom tvrdeného procesného pochybenia Krajského súdu v Bratislave. Je možné a ústavne akceptovateľné, aby bolo následne Sťažovateľovi Najvyšším súdom Slovenskej republiky odmietnuté dovolanie (a teda odmietnuté poskytnutie spravodlivosti) bez toho, aby sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal a preskúmateľne posúdil konanie Krajského súdu Bratislava ako základ dobromyseľnosti Sťažovateľa a nadväzujúce podanie dovolania Sťažovateľa v dobrej viere?“*.

8. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ zdôrazňuje, že ak štát prostredníctvom svojich orgánov zjavne konal spôsobom, ktorý mohol vyvolať u sťažovateľa *„následné konanie v dobrej viere, je v rozpore s princípom spravodlivosti, aby práve štát bránil takémuto dobromyseľnému konaniu a neposkytol mu naopak ochranu.“*.

9. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec

vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 415,51 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené

zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Pri prieskume ústavnej sťažnosti sťažovateľ a ústavný súd vychádzal z toho, že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval vec a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania (strany sporu) pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

18. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje

rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Sťažovateľ v relevantnej časti ústavnej sťažnosti vo všeobecnosti namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015 odmietnuté podľa § 447 písm. a) CSP ako oneskorene podané, je nepreskúmateľné.

20. Vychádzajúc z námietok sťažovateľa uvedených v bode 5 tohto odôvodnenia, uvedený postup najvyššieho súdu je podľa neho v rozpore s princípom spravodlivosti a pre sťažovateľa v konečnom dôsledku znamená *denegatio iustitiae*.

21. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (II. ÚS 581/2017). V dovolacom konaní iniciovanom sťažovateľom ako dovolateľom procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 419 a nasl. CSP.

22. Najvyšší súd ako súd dovolací najskôr preskúmal procesné podmienky prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť ako oneskorene podané s odôvodnením, že v rozpore s § 427 ods. 1 CSP nebolo podané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu.

23. Najvyšší súd vychádzal pri odôvodňovaní svojho záveru o oneskorenosti sťažovateľom podaného dovolania zo skutočnosti, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu z 26. novembra 2015 bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľa – spoločnosti Aequitas s. r. o. 8. februára 2016 a dovolanie podal sťažovateľ až 4. apríla 2017.

24. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu v kontexte namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v dovolacom konaní vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa (m. m. III. ÚS 450/2017).

25. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie odmietnutia dovolania najvyšším súdom pre nenaplnenie procesnej podmienky prípustnosti dovolania, a to dodržania zákonom stanovenej lehoty, je ústavne udržateľné.

26. V súlade s § 427 ods. 1 prvou vetou CSP dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

27. V relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd zdôraznil, že v čase doručovania rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015 bol platný a účinný Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“), ktorý vo svojom § 28 ods. 1 účastníkovi konania umožňoval zvoliť si zástupcu buď pre celé konanie, alebo len pre určité úkony. Keďže spoločnosť Aequitas s. r. o. bola zástupcom sťažovateľa pre celé konanie, v zmysle § 49 ods. 1 OSP sa písomnosti vrátane rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015 doručovali

len tomuto zástupcovi. Citované rozhodnutie odvolacieho súdu bolo spoločnosti Aequitas s. r. o. doručené 8. februára 2016.

28. V bode 7 napadnutého uznesenia najvyšší súd zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa § 28 ods. 3 OSP odvolanie plnomocenstva účastníkom alebo jeho výpoveď zástupcom sú voči súdu účinné, len čo mu ich účastník alebo zástupca oznámili; voči iným účastníkom konania sú účinné, len čo im ich oznámil súd. Podľa názoru najvyššieho súdu doručovanie rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015 spoločnosti Aequitas s. r. o. zodpovedalo ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného v čase jeho doručovania.

29. Najvyšší súd záver o oneskorenosti podaného dovolania odôvodnil skutočnosťami vyplývajúcimi zo spisu, podľa ktorých bolo na „č. l. 355 založené oznámenie žalobcu o tom, že v nadväznosti na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky vypovedal 25. novembra 2015 plnú moc udelenú spoločnosti Aequitas, s. r. o. Pokiaľ žalobca v uvedený deň skutočne odvolal plnomocenstvo udelené predmetnej spoločnosti a chcel, aby odvolanie plnomocenstva bolo voči súdu účinné, mal túto skutočnosť oznámiť súdu. Zo spisu ale nevyplýva, že by k 8. februáru 2016 (ku dňu doručenia rozsudku odvolacieho súdu právnym zástupcom procesných strán) bolo súdu oznámené, že žalobca odvolal plnomocenstvo udelené spoločnosti Aequitas, s. r. o., resp. že by zo strany tejto spoločnosti došlo k vypovedaniu plnomocenstva.“

30. Na podklade zistení, že sťažovateľ oznámil krajskému súdu vypovedanie plnej moci udelenej spoločnosti Aequitas s. r. o. až podaním doručeným 10. októbra 2016, teda po doručení rozsudku odvolacieho súdu spoločnosti Aequitas s. r. o., ku ktorému došlo (už) 8. februára 2016, najvyšší súd konštatoval, že doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu spoločnosti Aequitas s. r. o. bolo právne účinné. Na tomto základe následne najvyšší súd dospel k záveru, že lehota na podanie dovolania, ktoré proti rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015 podal sťažovateľ až 4. apríla 2017, nebola dodržaná.

31. Na účely preskúmania sťažnostnej argumentácie si ústavný súd vyžiadal kompletný spisový materiál vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 26 C 20/2005, z ktorého nezistil skutočnosti, ktoré by záver najvyššieho súdu o zmeškaní lehoty na podanie dovolania proti rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015 nepodporovali.

32. V tejto súvislosti sťažovateľ v konkrétnostiach namieta, že najvyšší súd nezohľadnil dôvody, pre ktoré bol rozsudok krajského súdu z 26. novembra 2015 opätovne doručovaný sťažovateľovi. Sťažovateľ tvrdí, že dôvodom doručenia citovaného rozhodnutia odvolacieho súdu sťažovateľovi 20. februára 2017 bola náprava procesného pochybenia krajského súdu a povinnosťou najvyššieho súdu bolo túto skutočnosť zohľadniť.

33. Zo spisu vzťahujúceho sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 26 C 20/2005 vyplýva, že sťažovateľ sa na krajský súd obrátil podaním doručeným 10. októbra 2016, ktorým žiadal v dôsledku zmluvy o postúpení pohľadávky z 20. novembra 2015 o opravu rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015. Prílohou tohto podania bolo vypovedanie plnej moci spoločnosti Aequitas s. r. o. z 25. novembra 2015.

34. Následne podaním doručeným okresnému súdu 17. januára 2017 opätovne zopakoval povinnosť súdov sa zmenou účasti v dôsledku postúpenia pohľadávky zaoberať a opraviť rozsudok krajského súdu z 26. novembra 2015. Sťažovateľ zároveň okresný súd informoval o vypovedaní splnomocnenia spoločnosti Aequitas s. r. o.

35. Z doručky na liste č. 363 predmetného spisu vyplýva, že rozsudok krajského súdu z 26. novembra 2015 bol doručený na vedomie sťažovateľovi okresným súdom 20. februára 2017.

36. Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 111/2012 zo 4. decembra 2017 bol návrh sťažovateľa na opravu rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015 na podklade postúpenia pohľadávky na postupníka zamietnutý.

37. Na podklade uvedených skutočností považuje ústavný súd skúmanie splnenia procesných podmienok prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu za udržateľné. Z prehľadu relevantných podaní založených v predmetnom spise vyplýva zanedbanie procesnej povinnosti sťažovateľa, ktorý odvolanie plnej moci spoločnosti Aequitas s. r. o. vo veci konajúcejmu krajskému súdu ešte pred samotným doručovaním rozhodnutia odvolacieho súdu neoznámil. Zanedbanie procesnej povinnosti sťažovateľa spôsobilo, že doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu spoločnosti Aequitas s. r. o., ako to tvrdí aj samotný najvyšší súd, má pre posúdenie zachovania lehoty na podanie dovolania relevantné právne účinky.

38. Sťažovateľ nepredkladá ústavnému súdu argumentáciu, ktorou by spochybnil podstatnú okolnosť, z ktorej vychádzal aj najvyšší súd, a to, že krajský súd v čase doručovania odvolacieho rozhodnutia o odvolaní plnej moci sťažovateľom nemal vedomosť, keďže sťažovateľ túto informáciu krajskému súdu predložil až 10. októbra 2016, t. j. až po doručovaní rozhodnutia odvolacieho súdu stranám sporu. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom ani netvrdí, o to viac ani nepreukazuje, že doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu spoločnosti Aequitas s. r. o. nebolo právne účinné, čo by následne spochybnilo aj posúdenie zachovania lehoty na podanie dovolania najvyšším súdom.

39. Z uvedeného dôvodu nemožno opakované doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu sťažovateľovi, ktoré nastalo 20. februára 2017, v kontexte skúmania zachovania lehoty na podanie dovolania považovať za právne účinné. Sťažovateľom požadovaný postup najvyššieho súdu, ktorým by tento pre účely zachovania lehoty na podanie dovolania vychádzal z opätovného doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu sťažovateľovi, by za uvedených okolností predstavoval rozpor s princípom právnej istoty ako jedným zo základných aspektov právneho štátu.

40. Pokiaľ najvyšší súd vychádzal zo skutočnosti, že doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu spoločnosti Aequitas s. r. o. bolo právne účinné, opätovné doručenie predmetného rozhodnutia sťažovateľovi (len) na vedomie nemôže tieto právne účinky negovať. Z uvedeného dôvodu je pre posúdenie zachovania lehoty na podanie dovolania

rovnako irelevantné aj doručovanie citovaného rozhodnutia samotnému sťažovateľovi. Zo všetkých uvedených dôvodov preto ústavný súd konštatuje, že k zásahu do podstaty základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie s účinkami *denegatio iustitiae* zo strany najvyššieho súdu v konaní o dovolaní nedošlo.

41. S prihliadnutím na všetky uvedené dôvody ústavný súd nevzhladol v argumentácii sťažovateľa takú ústavno-právnu relevanciu, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala vysloviť porušenie ním označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu v konaní o dovolaní proti rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2015, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa smerujúce proti citovanému rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietnuté ako podané oneskorene.

42. Najvyšší súd svoje rozhodnutie vo veci odmietnutia dovolania sťažovateľa zdôvodnil v dostatočnej, výstižnej a presvedčivej podobe, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2019